

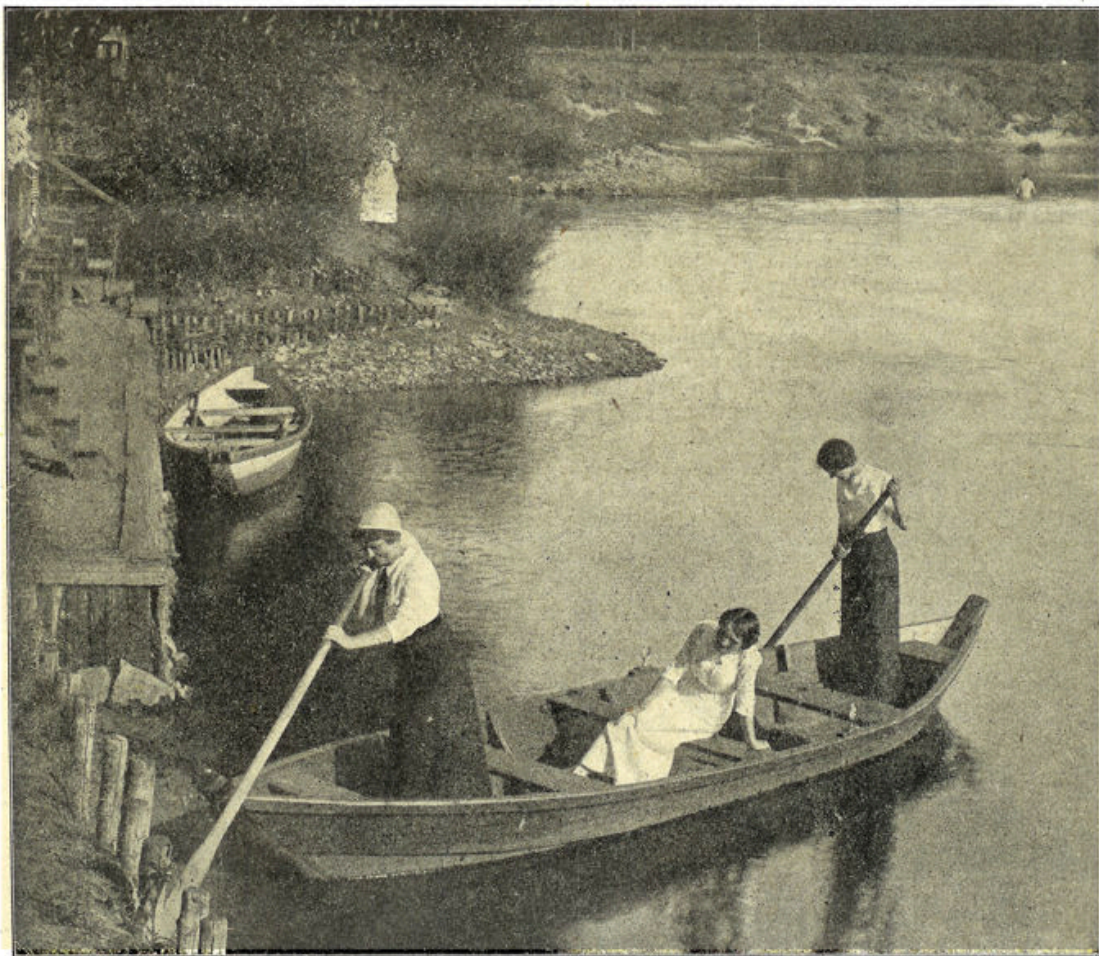
AVOND.

Reeds buigen de kopjes der bloemen
 en 't kleurrijke kelkje sluit,
 ik hoor er geen bijtjes meer zoemen
 en 't vooglengetjillep is uit;
 nog wuiven op weeldrige weiden
 de pluimen van 't golvende groen,
 waarover een koeltje komt glijden,
 op avond, in zomerseizoen,

en 't ruischende riet met z'n halmen
 waartusschen een gele lisch wiegt,
 schijnt nog met het slumren te talmen;
 is 't, wijl 't lange licht het bedriegt?

naar 't stil, geheimzinnige fluistren
 van 't windje met 't riet en het gras
 mag ik toch zoo in-gaarne luistren,
 alsof 't een vertelselken was.

H. W. AALDERS.

ZOMERIDYLLE.

1792